

Proloog

Ze was zo dichtbij.

Als hij opstond en drie passen nam, kon hij haar aanraken. Hij zou haar nooit meer laten gaan. Hij had zo intens naar haar verlangd, en vanaf vandaag zouden ze eindelijk voor altijd samen zijn. Alleen al bij de gedachte daaraan trok er een warme gloed door zijn lichaam.

Ze stapte uit de tram, samen met die andere vrouw. Hij was boos geworden toen hij had gezien dat ze niet alleen was. Toen zijn woede enigszins was gezakt, had hij besloten die ander zo veel mogelijk te negeren; zij deed er niet toe.

Alles draaide om haar.

Op een veilige afstand liep hij achter haar aan. Hij lette op elke stap die ze deed, keek naar elke beweging die ze maakte. Voorzichtig kwam hij dichterbij, en hij hoorde haar stem. Zoetgevooisde klanken, als van een engel.

Plots pakte die ander haar beet en begon te schreeuwen. Hoe durfde ze! Hij voelde zijn bloed koken. Hij moest degene die hem het liefst was op deze wereld verdedigen. Hij moest naar haar toe.

Naast hem klonk het gerinkel van een tram. Eén seconde liet hij haar in de steek. Precies op dat moment volgden de klap en de gierende remmen. Toen hij opkeek, vloog ze door de lucht. Met een misselijkmakende smak viel ze op straat. Haar bloed vloeide over de klinkers en het staal van de trambaan.

Zijn bloed veranderde in ijs.

Eerst was er de regen. Ik had mijn ogen nog dicht en luisterde hoe het water tegen de ramen sloeg en steeds luider klonk op het dak vlak boven me. Daarna het gekraak van zwiepende takken tegen glas, gevolgd door diverse vage geluiden.

Een golf van misselijkheid kwam warm en stekend omhoog vanuit mijn maag. Ik slikte en opende mijn ogen. Het maakte niks uit. Ik voelde me evengoed beroerd en de donkerte bleef. Na mijn hoofd werd de rest van mijn lichaam wakker. De contouren van de kamer zeiden me niets. Het rook er schimmelachtig; zo'n geur die vaak in vochtige oude huizen hangt. Met mijn tong probeerde ik mijn lippen nat te maken, maar er schuurde alleen iets hard door mijn droge mond. Moeizaam duwde ik mezelf omhoog. De kamer draaide en ik hoorde mezelf kreunen. De gedachtecarrousel in mijn hoofd kwam tot stilstand bij de duidelijke vraag: waar ben ik in godsnaam?

Het ingedeukte beslapen kussen naast me en het opengeslagen dekbed voelden koud aan. Met één beweging zwaaiden mijn benen zich over de rand van het grote tweepersoonsbed. De kou van de vloer trok razendsnel via mijn kuiten naar boven.

Mijn ogen waren inmiddels in staat van de contouren meubelen te maken. Er stonden twee houten nachtkastjes en een zware eiken luie stoel. Wie had er nou zo'n afzichtelijk voorwerp in zijn slaapkamer?

Ik liep inmiddels. Of eigenlijk zweefde ik. Mijn hoofd gloeide. En dat terwijl de rest van mijn lijf rilde, want ik was vrijwel naakt, op een slipje na. Er lag een dikke wollen herentrui over de eiken stoel gedrapeerd. Dat bracht me bij een naam. Of liever gezegd: het zoeken naar een naam. Ik trok de trui snel aan en strompelde naar het streepje licht in de donkerte.

Ik kwam terecht op een overloop die ik me ook totaal niet kon herinneren. Het was er gelukkig wel lichter, dankzij een vreemd modern

raam in de verder oude woning. Ik zag dat er nog twee kamers waren. Allebei vrijwel leeg; er stonden alleen wat kartonnen dozen.

De weg naar beneden bleek een steile trap met smalle treetjes en had geen leuning. Ik ademde diep in en besloot het erop te wagen. De trap eindigde direct in de woonkamer. Ook hier was het donker, maar niet zo erg als boven. Een gordijn sloot niet helemaal en liet wat licht binnen.

Waarom was het zo stil? Er zou hier toch iemand moeten zijn?

Ik besloot het gordijn iets verder te openen. Mijn ogen knipperden tegen het licht en ik zag buiten twee auto's staan. Ik draaide me om en riep, de lege woonkamer in. Een zwak 'Hallo?' viel krachteloos uit mijn mond. Er kwam geen antwoord.

Door het licht dat nu uitbundig en onbezorgd naar binnen viel zag ik mijn jurk, slordig over de leuning van de bank gegooid. Mijn beha lag erbovenop. Ik streek er met mijn hand overheen, in de hoop dat het herinneringen in me boven zou brengen, maar mijn hoofd bleef leeg. Het bonsde alleen maar. De salontafel, van hetzelfde hout als de stoel, was bezaaid met wijnflessen. Ook stonden er twee glazen. Een ervan was nog halfvol en er zat rode lippenstift op de rand. Ernaast stond een schaal met blokjes kaas. Met gesloten ogen drong ik het plotseling omhoogkomende maagzuur terug. Ik proefde kaas. Ik had hier blijkbaar van gegeten.

In de ruimte bevond zich ook een keuken. Een kookeiland stond te modern in het midden. Ik wist opeens dat er zich achter die keuken een badkamer bevond, alsof mijn herinnering me een reddingsboei toegooide. Daar kon ik misschien aspirine of paracetamol vinden. Het idee dat er iets binnen handbereik was dat mijn bonzende hoofd verlichting kon brengen, deed me sneller lopen. Met mijn hand vond ik steun op het marmeren aanrecht, hard en koud.

Mijn herinnering maakte een sprongetje toen ik de deur zag. Een reeks beelden vloog ongecontroleerd door mijn hoofd. Ik was die deur eerder door gegaan. Op mijn rode pumps. Ik hoorde mezelf lachen. Die hoge, dronken lach van mij.

De deur ging open zonder geluid. Het was pikdonker daarbinnen, maar ik ontwaarde wel een wc, een handdoekenrek en een kastje.

Voorzichtig deed ik een stap naar binnen. Een vreemde, zoete geur trof me als een klap in mijn gezicht. Net op tijd, al op mijn knieën vallend, vond ik de witte toiletpot. Mijn lichaam zweette en perste. Met één hand hield ik mijn lange haren weg. Kreunend gooide mijn lichaam in een opeenvolging van krampen alles eruit. Ik liet het be-gaan. Wat ik niet begreep waren de tranen die ook meekwamen. Een schokkend, diep verdriet vond zijn weg over mijn wangen.

Toen ik weer opstond en de wereld stopte met draaien, vond ik de medicijnkast. Daar achter die spiegeldeurtjes lag vast een pijnstiller. Ik zocht en vond het knopje van de verlichting, en toen ik die aanknipte dansten er zwarte vlekken voor mijn ogen. Ik moest een paar maal flink knippen om weer helder te zien. De spiegel was meedogenloos, zelfs toen het beeld nog bewoog. Als een schilderij van Picasso gaf het oppervlak mijn gezicht weer. Ik boog naar voren en herkende mezelf bijna niet. Vreemde donkere plekken tekenden mijn bleke gezicht en hals. Hoe kwam ik aan zwarte verf op mijn gezicht?

Ik keek in mijn bange ogen en met een schok drong het tot me door dat dit geen verf was, maar bloed. Met twee vingers wreef ik over mijn wang in een poging het weg te krijgen. Het werd alleen maar erger. Mijn vingers lieten twee dunne, donkere sporen na. Ik hield mijn hand op in het licht. Mijn handpalm en vingertoppen zaten onder het bloed. Ik deed een stap naar achter, om ervan weg te komen, en staaarde naar de wand naast het medicijnkastje. Ook daar zaten duidelijk bloeddruppels. Ik bukte en zag dat de donkere tegel-vloer ook met bloed bedekt was. Er waren verscheidene plasjes te zien, nog niet opgedroogd of vastgekoekt. Met mijn blote linkervoet stond ik er in eentje. Het voelde glad en stroperig.

Ik deed weer een stap naar achter en stootte met mijn elleboog tegen zacht plastic. Door mijn plotselinge beweging schoof het dou-chegordijn een stuk opzij. Ik draaide me om en nu pas zag ik het.

Voor me, in de douche, lag een lichaam.

Eén been stak over de rand van de douchecel heen, en het was verbazingwekkend dat ik me niet eerder tegen die uitstekende voet had gestoten. Het lichaam lag erbij alsof het uit elkaar was gehaald

en heel snel, door iemand met haast, weer in elkaar was gezet. De verhoudingen klopten niet.

Toen ik iets door mijn sidderende knieën ging, met één hand steun zoekend bij het douchegordijn, zag ik het gezicht. De bloederige lap-penpop was opeens een mens.

En plots herinnerde ik me zijn naam weer.

Zijn schaterlach werkte aanstekelijk. Het meisje lachte hardop mee. Ze verborg haar glimlach niet meer achter haar handen, zoals tieners vaak doen, alsof ze zich schamen.

‘Dus die cola viel zo op zijn broek?’

‘Precies hier.’ Bettie wees naar haar schoot. ‘Alsof hij in zijn broek had geplast.’ Ze lachte nu onbedaarlijk.

Hij grinnikte, terwijl hij een flinke hijs van zijn sigaret nam. ‘Zo te horen hadden jullie een zeer geslaagd feestje.’ Hij blies de rook uit, draaide het raampje omlaag en wierp de nog brandende peuk de rijdende auto uit.

Bettie knikte. Ze hadden inderdaad veel gelachen. Haar beste vriendin Maaïke was vijftien geworden en dat hadden ze gevierd met vier andere meiden. Aan het begin van de avond samen eerst lekker giechelen op Maaïkes kamer, waarbij ze elkaar extra zwaar hadden opgemaakt. Ze hadden elkaar aangemoedigd en onbedaarlijk gelachen. Het was maar goed dat Betties vader dat niet wist, want die had ‘die troep’ zoals hij het noemde, er zonder genade hardhandig af geveegd. God zag die ijdelheid, zou hij hebben gezegd. Daarna waren ze met z’n zessen naar de bioscoop geweest. Naar *Love Story*. Naast hen zat een groepje jongens, ouder dan zij – minstens achttien. Maar dat had hen er niet van weerhouden om tijdens de film stiekem naar die jongens te kijken. Vrij onschuldig allemaal. Het waren alleen blikken en gegiechel geweest, maar de jongens hadden gejoeld en geschreeuwd, tot een paar boze andere bioscoopbezoekers hen weer tot stilte hadden gemaand. Al was Bettie wel nieuwsgierig geweest of de jongen die naast haar zat en tijdens de film stiekem naar haar keek, haar leuk vond. Ze had nog nooit een vriendje gehad en vroeg zich af of zoenen nu echt zo lekker was als Maaïke altijd zei. Een van de jongens was in de pauze iets te eten en drinken gaan halen. Bij te-

rugkomst in de zaal was hij gestruikeld over Maaikes tas. De popcorn was als het ware ontploft boven de pluchen stoelen en een van de colaflesjes liep leeg over zijn broek. Bettie en haar vriendinnen hadden de slappe lach gekregen.

De man naast haar draaide het autoraampje weer dicht. ‘Ik hoop dat mijn dochter zich wel een beetje heeft gedragen.’ Hij zei het streng, maar zijn gezicht deed niet mee. Hij had een hoekig hoofd met scherpe kaken en grote blauwe ogen, bijna te groot voor een man.

Bettie voelde dat ze bloosde. ‘Natuurlijk,’ antwoordde ze, terwijl ze zijn blik probeerde te ontwijken. Ze friemelde aan de strook van haar rok. Ze ging Maaikes vader echt niet vertellen dat zijn dochter na afloop van de film had staan zoenen met de populairste jongen van de groep.

‘Hoe zit het eigenlijk met jou?’ vroeg hij. Hij draaide het stuur naar rechts en schakelde terug. Buiten was het stil en verlaten.

Ze keek hem vragend aan.

‘Heb jij al een vriendje?’ vervolgde hij.

Ze haalde haar schouders op.

‘Echt niet?’ Hij vroeg het samenzweerderig.

Bettie speelde met het zilveren medaillon om haar hals. ‘Nee. Ik ben niet zo mooi als Maaike.’ Ze haalde haar schouders op, keek hem vluchtig aan en sloeg toen haar ogen neer. Ze zag er niet onaardig uit, maar naast Maaike voelde zij zich altijd het lelijke eendje. Maaike was slank en had lang, blond haar. Ze hoefde niet eens iets te zeggen om indruk te maken; ze kwam altijd heel zelfverzekerd over. Terwijl zij, Bettie, kleiner en molliger was. Haar lange bruine haar liet zich alleen in bedwang houden met een elastiekje. Ze vond haar vriendin, die ze sinds de brugklas van het gymnasium kende, erg aardig. Alleen voelde ze zich soms eenzaam als ze bij Maaike was. Zodra er jongens in de buurt waren, stond ze er vaak maar een beetje bij.

‘Ik denk dat jij de komende jaren gaat uitgroeien tot een heel mooie vrouw.’ Hij zei het met zijn blik op de weg, op zekere toon, alsof er geen discussie over mogelijk was.

Bettie haalde schuchter haar schouders op en lachte bedeesd. ‘Dat zegt u zomaar,’ zei ze.

‘U? Zeg alsjeblieft Johan, anders voel ik me zo oud. Of vind je me ook oud?’ vroeg hij.

Bettie schudde haar hoofd, maar zei niets. Een tijdlang was alleen de motor te horen, en zo nu en dan het klikken van de richtingaanwijzers. Elke week kwam Bettie bij haar beste vriendin over de vloer, maar haar vader zei nooit iets. Niet zulke dingen als nu in elk geval.

Bettie schudde haar hoofd. Ze moest toegeven dat de vader van Maaïke heel anders was dan haar eigen pa, die het gezin regeerde met de Bijbel in zijn hand, en met wie ze nooit langer dan een paar minuten kon praten. Maaïkes vader was niet onverschillig, zoals de hare, maar toonde oprecht interesse in haar. Hij maakte haar aan het lachen.

‘Nee, u...’

‘Je...’ onderbrak hij haar. ‘Johan...’

‘Nee... Johan, ik vind... je niet oud.’

‘Gelukkig maar.’ Hij lachte. Zachtjes raakte hij haar linkerhand aan. Er verscheen een zachte bloes op haar wangen. Hij legde zijn hand weer op het stuur en Bettie keek vluchtig over haar schouder, alsof ze zich geen houding wist te geven. Ze staarde door het achterraam, waardoor ze nog net het voorwiel van haar fiets uit de kofferbak zag steken.

‘Valt mijn fiets er zo niet uit?’ vroeg ze met een lichte trilling in haar stem. Ze draaide zich weer om en keek op haar horloge. Gelukkig, ze was nog ruim op tijd. Haar vader was heel strikt. Ze had naar het feest gemogen, maar had moeten beloven om twaalf uur thuis te zijn. Toen het feestje was afgelopen en ze een leuke band bleek te hebben, was ze even in paniek geraakt.

‘Nee hoor, die kan geen kant op.’

Maaïkes vader had de fiets in een vloeiende beweging achter in de auto gelegd. Na een afscheidsknuffel van Maaïke was ze op de passagiersstoel gaan zitten.

Hij schudde een Marlboro uit het pakje en gebaarde naar zijn aansteker. ‘Zou je...?’

Bettie pakte de goedkope aansteker van het dashboard en hield hem omhoog voor zijn sigaret. Maar het vlammetje trilde te veel en

Johan pakte haar hand. Samen staken ze de sigaret aan. Hij inhaleerde diep en blies de rook in kringetjes uit. ‘Jij ook een trekje?’ Hij stak haar de sigaret toe. ‘Kom op, je hebt vast weleens eerder stiekem een sigaretje gerookt, toch?’

Twijfelend nam ze de Marlboro van hem over en bracht hem naar haar lippen. Toen ze een trekje nam, werd ze overvallen door een hoestbui. Snel gaf ze de sigaret terug. Hij pakte hem lachend aan en inhaleerde diep. ‘Je hebt vast ook nog nooit een jongen gezoend, of wel?’

Weer steeg een blos haar naar de wangen.

‘Ik wed dat jij de komende jaren heel wat mannen het hoofd op hol brengt.’ Zijn hand lag opeens op haar linkerborst. Bettie schrok daar zo van dat ze bevroor. Verbijsterd keek ze naar de hand; die omsloot haar borst vrijwel volkomen. Bettie zat stil, met haar mond open. Hij streelde zachtjes en kneep. Het leek allemaal volkomen normaal voor hem. Toen was de hand weer weg. ‘Muziekje?’ vroeg hij.

Bettie knikte. Een kleine siddering trok door haar lichaam toen ze de bobbel in zijn broek zag. Ze hoopte dat hij haar er niet naar had zien staren. Weer keek hij naar haar. Maar het was niet langer dezelfde blik als aan het begin van de autorit. Plotseling had ze het gevoel dat hij dwars door haar kleren heen keek en alles zag. Haar als het ware uitkleedde. Ze trok automatisch haar vestje wat dichter om zich heen, zodat het haar borsten nog meer bedekte. En terwijl de Beatles hun nieuwe hit ‘Let It Be’ zongen, stelde ze zichzelf met bonzend hart gerust.

Alles was oké. Ze zat hier in de auto met de vader van haar beste vriendin. Hij zou ervoor zorgen dat ze veilig thuiskwam.

Bettie staarde voor zich uit. Aan weerskanten was er bos. Ze kwam langs flitsende boomstammen en donkere bladeren. Maar daar aan het einde van de weg zag ze de haar zo vertrouwde huizenrij al. Nog maar een paar minuten en ze was thuis. Ze hoorde het klikken van de richtingaanwijzer. De auto draaide naar links, een zijweg in.

‘Je moet een afslag verder hebben,’ zei ze, terwijl de auto langzaam het donker in reed.

Johan keek haar aan. ‘O,’ reageerde hij. ‘Stom van me. Het lijkt

hier ook allemaal zo op elkaar. Even kijken of ik kan keren.’

Hij stopte de auto, in het zand, bij het blauwe bord dat het vertrekpunt van een van de vele wandelroutes door het bos aangaf. De motor sloeg af, de autolampen doofden. Er was alleen het licht van de maan.

‘Kun je hier niet omdraaien?’ vroeg Bettie.

‘Zo meteen,’ zei hij. ‘Alles op zijn tijd.’

Hij boog naar haar toe en zoende haar, vol op de mond. Een rilling trok door haar heen, alsof ze koorts had. Bettie draaide haar hoofd weg, maar toen Johan het daarna vastpakte en met zijn tong haar mond binnendrong, liet ze dat toe. Pas na een paar tellen draaide ze zich af en gaf hem plotseling een duw. ‘Nee,’ zei ze nauwelijks hoorbaar. Pas toen durfde ze hem aan te kijken. Ze schrok van zijn blik. Die had ze nog nooit eerder gezien. Hij boog weer naar haar toe en legde zijn hand op haar wang. ‘Nee,’ zei ze weer, iets harder nu.

Hij gromde, woelde door zijn haar en liet zich in zijn stoel ploffen.

Bettie keek zenuwachtig op haar horloge. ‘Ik wil naar huis,’ zei ze.

‘Jij wilt naar huis?’ De spot in zijn stem ontging haar niet. ‘Wat een lef heb jij opeens. Eerst zit je me op te geilen en nu wil je naar huis!’

Bettie schrok van de harde toon waarop hij sprak. Hij greep haar bij de pols. Zijn kracht was immens. ‘Kijk eens wat je me aandoet.’ Hij bracht haar hand naar zijn kruis.

Een golf van misselijkheid trok door haar onderbuik. Bettie probeerde zich los te schudden en greep naar het portier. Johan kneep nu nog harder. Hij duwde haar naar achteren, boog over haar heen en deed het slot erop.

‘Jij gaat nergens naartoe. Je blijft lekker dicht bij mij.’ Hij hield Bettie bij haar schouders vast, hard tegen de leuning aan gedrukt. Hij morrelde wat aan de stoel en toen klapte die met een knal naar achteren. Bettie lag nu bijna helemaal plat en voelde dat hij op haar klom. Het leek alsof de angst die binnen in haar raasde haar stem wegnam. Terwijl hij haar met zijn ene hand naar beneden drukte, deed hij met zijn andere hand zijn gulp open.

‘Gesp mijn riem los,’ gebod hij.

Bettie snikte. Ze zag de bobbel in zijn broek. Ze schudde hard nee.

‘Doe mijn broek open,’ zei hij weer.

Ineens was het of er een oerkracht in haar omhoogkwam. ‘Nee!’ schreeuwde ze. ‘Nee, nee, nee!’ Daarna spuugde ze hem recht in zijn gezicht. De klap kwam met zo’n kracht aan dat hij een gloeiende af-druk achterliet op haar wang. Haar oren suïdsen.

‘Eerst mij op lopen geilen, en nu nee zeggen! Vuile trut!’ Hij pakte haar hand en dwong haar hem te helpen zijn onderbroek weg te trekken. Daarna klemde hij haar hand om zijn pik. ‘Dit wilde je toch?’ hijgde hij. Hij bewoog haar hand heen en weer. Vervolgens klom hij nog verder op haar en pakte Bettie bij de haren. Hardhandig duwde hij zijn pik tegen haar lippen. ‘Doe eens wat papa lekker vindt.’

Bettie moest kokhalzen toen ze de zure lucht rook. Even opende ze haar mond en het massieve vlees gleed in één beweging diep haar mond in.

‘Ik wist wel dat je een lief meisje was. Ga door!’

Net toen ze dacht dat ze zou stikken, trok hij zich terug. Ze wist niet hoe snel ze de zuurstof om zich heen moest opzuigen en hapte letterlijk naar adem. Johan hijgde zwaar. Bettie keek op en zag zijn zwetende gezicht. Zijn blonde haar plakte op zijn schedel. In niets leek deze man nog op de vader van haar beste vriendin.

‘Alsjeblieft!’ kreunde ze.

Maar Johan was onbereikbaar. Hij trok ruw haar slipje naar beneden en spreidde haar benen. Zwaar hijgend drong hij bij haar binnen. Een immense pijn overviel Bettie, alsof ze uiteen werd gereten. Zwaar lag hij op haar, rammend en grommend. Bij elke stoot piepte de stoelbekleding onder haar blote billen. Bij elke uitademing rook ze zijn vieze adem, die stonk naar sigaretten. Als ze dit wilde overleven moest ze net doen alsof ze hier niet was. Ze kroop in zichzelf en keek van een afstand toe hoe hij haar lichaam verkrachtte.

Toen Johan Bettie later afzette bij haar woning, zwaaide hij vriendelijk naar haar moeder die door een kier van het gordijn naar hen keek. Haar fiets zette hij tegen de schutting.

‘Denk erom,’ zei hij toen hij terug in de auto stapte. ‘Geen woord. Bovendien... het is jouw woord tegen het mijne.’

Hij grijsde en sloeg het portier dicht.

Zodra hij de motor startte, rende Bettie het tuinpad op, de gloeiende pijn tussen haar benen negerend. Met trillende handen opende ze de hardhouten voordeur en vluchtte naar boven. Ze lette niet op haar moeder, die haar onder aan de trap nariiep met de vraag hoe het geweest was. In haar slaapkamer liet ze zich neervallen op haar roze dekens en hilde.

Heel stil.

Niemand mocht haar horen.

Alex.

Ik boog iets meer naar hem toe om zijn gezicht beter te kunnen zien. Lange, blonde haren vormden een sluier. Alleen zijn kin was zichtbaar. Terwijl ik me vasthield aan het douchegordijn zakte ik nog iets meer door mijn knieën. Maar het gebloemde plastic hield mijn gewicht niet en de ringen waarmee het vastzat braken met een scherp geknap. Ik lag in de douche, het gordijn viel als een verstikkende doek over me heen. Ik rukte het weg en keek omhoog.

In het gezicht van Alex.

Eén oog stond halfopen, net als zijn mond. De pupil staarde me aan. Zijn tong glom in de donkerte van zijn mondopening. Mijn ademhaling was onregelmatig; ik had er geen controle over. Allebei mijn handen glibberden over de vloer, over het bloed.

Zijn bloed.

Ik wilde alleen maar weg. Mijn linkerhand vond steun bij de rand van de douchecel en ik duwde mezelf verbazingwekkend snel omhoog.

Ik rende, struikelde en stond weer op. Weer kwam ik langs de keuken, de bank en de flessen wijn. Ik huilde. Nogmaals keek ik achterom, maar ik kon hem gelukkig niet meer zien. Wel werd ik achtervolgd door mijn eigen bloederige voetstappen. Naast de trap waar ik net vanaf was gelopen, bevond zich een deur. Ik stortte me op het slot. De ijzeren schuif gleed telkens weg uit mijn bebloede handen. Ik hoorde mezelf vloeken en snikken. Mijn handen trilden zo dat ik het slot met geen mogelijkheid open kreeg.

Ik gaf het op. Met gesloten ogen concentreerde ik me op mijn ademhaling. Toen ik ze weer opende zag ik mijn blote benen, vol donkere vegen. Ik was nog steeds naakt, op mijn slip en de trui na. Ik schopte hard tegen de muur naast de deur. De pijn leek vreemd

genoeg mijn ademhaling weer regelmatig te maken. Ik keek over mijn schouder. De openstaande deur van de badkamer was zichtbaar. Was hij eigenlijk wel dood, vroeg ik me af. Wist ik dat wel zeker?

Het douchegordijn lag deels over zijn benen. Alleen een voet, met in de schemer bijna gloeiend witte tenen, stak er pervers onderuit. Ik bukte voorzichtig en stak mijn hand uit. Zijn blonde haar, aan elkaar gekoekt door bloed, zat verward voor het grootste deel over de linkerkant van zijn gezicht. Ik bracht mijn hand naar de rechterkant en drukte mijn wijs- en middelvinger tegen de ader in zijn hals. Zo bleef ik daar een volle minuut op mijn hurken zitten, voelend naar iets waarvan ik met de seconde zekerder wist dat het er niet meer zou zijn. Ik staaarde naar zijn pupil alsof ik het leven erin zou kunnen kijken.

Maar de blik bleef zoals hij was: leeg.

Dood.

Ik stond op en keek neer op Alex. Wat was er gebeurd, en bovenal: wat deed ik hier? Voorzichtig schoof ik met mijn voet het douchegordijn weg, zodat zijn vrijwel naakte lichaam zichtbaar werd. Flarden van een reis kwamen naar boven. Alex en ik aan de bar in een hotel. Wij samen in een vliegtuig. Wijn, te veel wijn. Ik was er nu ook vrijwel zeker van dat er iets in mijn drankje had gezeten. Hoe was het anders mogelijk dat ik zo'n black-out had, me gewoon van een dag en nacht weinig meer kon herinneren? Beelden van mijn kussende lippen over zijn buik en zijn schouders drukte ik weg door een paar keer heel nadrukkelijk mijn hoofd te schudden. Ik had seks gehad met deze man, maar het voelde verkeerd. En ik wist ook waarom. Ik had immers al een man. Antonie. Voorzichtig stak ik mijn hand nog een keer naar Alex uit, als een soort afscheid, maar ik raakte hem niet meer aan.

In de woonkamer ging ik op zoek naar mijn tas, want daar zat mijn mobiel in. Ik gooide mijn jas opzij, maar er lag niets onder. Uiteindelijk vond ik hem vlak bij de voordeur. Ik moest er net overheen gestapt zijn, maar herinnerde me daar niets van. Het viel me op dat mijn handen niet meer trilden toen ik de rits opentrok. Ik moest nu

goed nadenken. Dit was belangrijk. Ik dacht aan Antonie, aan Esther, aan het onderzoek dat zeker zou volgen als ik de politie zou bellen. Ik wenste vurig dat ik me weer alles zou kunnen herinneren. Na wat grabbelen vond ik mijn telefoon. Ik wilde net het eerste cijfer intoetsen toen hij overging. Het vrolijke gerinkel was zo onwonderlijk in deze bloederige, stille woning dat ik eerst alleen maar naar het apparaat kon staren. Tot ik zag wie er belde.

Antonie.

‘Hallo?’

‘Hé, lieverd, met mij...’

Zijn stem brak me bijna.

Bijna.

‘Hé.’ Ik hoopte dat ik klonk als altijd.

‘Ik wil mijn excuses aanbieden,’ zei hij.

Ik ging op de bank zitten en veegde een gloeiende traan van mijn wang. Ik knikte, kon geen geluid uitbrengen. Ik dacht aan hem, aan ons. Beelden van een heftige ruzie drongen zich aan me op. De laatste keer dat ik hem had gezien waren er harde woorden gevallen.

Antonie praatte verder. Op de toon die ik inmiddels zo goed kende. Zo klonk hij altijd na een ruzie en als hij het goed wilde maken. Ik zei nog steeds niets.

‘Laten we er gewoon over praten. We zijn nog jong, we hebben genoeg kansen op een kindje, op welke manier dan ook. Ik heb gewoon een hekel aan ziekenhuizen, je kent me toch. Maar ik heb echt alles voor je over, wat er ook moet gebeuren. We kunnen samen toch alles aan?’

Ik speelde met het wijnglas dat ik onnadenkend van de salontafel had opgepakt. ‘Ja,’ was het enige wat ik wist uit te brengen. Ik voelde zo veel liefde voor de man aan de andere kant van de lijn dat het me overweldigde. Ik wilde hem tegen me aan trekken, zijn lichaam voelen.

‘Ik hou zoveel van je dat het gewoon zielig is, weet je dat?’ zei hij. Antonie zat tegen tranen aan. Ook dat herkende ik na meer dan tien jaar samen zijn.

‘Hoe laat is je vlucht vanuit Londen?’

Er kwam een duidelijke herinnering aan een hotel in me op. Londen. Daar was ik geweest. Ik twijfelde. Hoe laat had ik gezegd dat mijn vlucht was? Hij mocht in geen geval mijn ticket zien. Dat moest ik weggooien. Niet vergeten. Mijn zwijgen duurde te lang.

‘Waar ben je nu eigenlijk?’ vroeg hij.

‘Op de luchthaven,’ loog ik. ‘Het duurt niet lang meer voor ik thuis ben.’

Hij zuchtte opgelucht. ‘Ja,’ zei hij. ‘Kom maar gauw naar huis.’

We hingen op. Ik speelde met de mobiel in mijn handen. Antonie wilde ik niet kwijt. Ik stak mijn mobiel diep weg in de tas, legde die terug op de salontafel en keek om me heen. Ik liep naar de keuken en poetste mezelf zo goed als dat ging schoon. Daarna raapte ik al mijn spullen bij elkaar. Tot slot liep ik terug naar de keuken en ik opende een voor een de kastjes. Ik vond een emmer, zette die onder de kraan en ging op zoek naar schoonmaakmiddelen.